

То издаваше друго : Мейо страда не за себе си, а — за синоветѣ си, за тѣхното неизвестно „утре“ въ живота.

*

Физическитѣ данни на Б. Андреевъ и неговиятъ вътрешенъ миръ го изтъкваха като артистъ предимно на епизодични и характерни роли. Въ това опредѣление бѣше убеденъ и самиятъ Андреевъ, защото той най-добре чувствуваше какъ тежи най-много творческото му призвание съ своята стойностъ.

Артистъ на реалистична игра, той бѣше въ стихията си предимно въ пиеси, които сѣзникнали направо отъ живота — наситени и съгрѣни отъ жизненостъ и правда. Въ такива пиеси той претворяваше художествено своитѣ образи.

Мнозина — и зрители и критици — сѣзостанаха съ впечатление, че когато Б. Андреевъ се появяваше на сцената, той сякашъ идѣше отъ полето, или отъ пристанището, отъ кръчмата, отъ училището, или направо отъ къщи — изобщо, изникваше отъ обстановка, дадена отъ живота, а не — отъ сцената. Реалистичната нишка на играта му не започваше отъ кулиснѣтъ, а — отъ много по-далечно разстояние — отъ живота. И затова образитѣ му винаги изпѣкваха цѣлостни, грабваша зрителната за-